

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 451/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Domová správa, s.r.o.**, Tehelná 3/A, Trnava, IČO 36 248 461, zastúpenej Palkovič advokátska kancelária s.r.o., Kapitulská 20, Trnava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. TT-14S/53/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal správnenému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a priznal jej primerané finančné zadost'učinenie 2 100 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, pretože správny súd je dlhodobo nečinný v konaní, ktoré začalo podaním správnej žaloby (pôvodne na Krajskom súde v Trnave, pozn.) 17. mája 2022 proti rozhodnutiu Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu SOI pre Trnavský kraj o námietkach sťažovateľky. Súčasťou žaloby bol aj návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Sťažovateľka uviedla, že do 20. októbra 2022 krajský súd konal plynule, keď v tomto období rozhodol o návrhu na priznanie odkladného účinku a vykonal procesné úkony zabezpečujúce kontradiktórnosť konania. Posledným procesným úkonom bolo zaslanie vyjadrenia žalovaného sťažovateľke 20. októbra 2022. Odvtedy je správny súd v jej veci úplne nečinný. Sťažovateľka požiadala bezvýsledne listom z 30. mája 2024 o pokračovanie v konaní.

3. K jednotlivým ústavne relevantným kritériám sťažovateľka uviedla, že správny súd je vo veci nečinný, keďže od októbra 2022 nevykonáva žiadne procesné úkony smerujúce k rozhodnutiu

vo veci a nebol ani nariadený termín prvého pojednávania. Neprimeraná dĺžka konania nie je spôsobená skutkovou ani právnou zložitou veci. Skutkový stav bol zistený a sumarizovaný v administratívnom konaní. Sťažovateľka zastáva názor, že vec nie je ani právne zložitá, pretože v konaní je v podstate potrebné len posúdiť, či bol správne aplikovaný právny predpis správnym orgánom. Sťažovateľka svojím správaním k predĺženiu konania neprispela, reagovala na výzvy riadne a včas. K reforme súdnictva uviedla, že ani reorganizácia nezabavuje správny súd zodpovednosti za prietahy a nemôže byť na ujmu jej základných práv.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

5. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

6. Ústavný súd zohľadňuje aj rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

7. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

8. V prejednávanom prípade napadnuté konanie trvá od 17. mája 2022 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti (5. augusta 2024) jeho celková dĺžka nepresahuje štandardnú dĺžku súdneho konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky). Zároveň z hľadiska predmetu konania nejde

o konanie, ktoré v zmysle ustálenej judikatúry vyžaduje prednostné vybavenie. Všeobecný súd podľa tvrdení sťažovateľky nebol vo veci nečinný, rozhodol o návrhu na priznanie odkladného účinku žalobe a realizoval procesné úkony zabezpečujúce kontradiktórnosť konania a prípravu spisu na rozhodnutie. Doterajší postup konajúceho súdu z hľadiska intenzity prieťahov, ako aj celkovú dĺžku konania preto ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné.

9. Z uvedených dôvodov by ústavný súd ani po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne nemohol dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

10. V závere ústavný súd dodáva, že toto uznesenie nebráni sťažovateľke, aby sa opätovne obrátila so sťažnosťou na ústavný súd, ak dospeje k záveru, že správny súd naďalej nepostupuje v konaní spôsobom efektívne smerujúcim k nastoleniu jej právnej istoty.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu